

Írta: Such Tamás

Megjelent a hír6.hu internetes portálon 2009.01.20.-án.

Karácsony másnapján kezdtem. Tíz napig futottam, és az utolsó napon a belbokáim kalács méretűre duzzadtak. Egyéni szocprobl. Rég elmúltam húsz. Ezek után hétfő este meglehetősen irigykedtem azokra a táncosokra, akik több órán keresztül ropták a csabai Békési úti Községi Házak Nagytermében a moldvaiakat.

A Magyar Kultúra Napja alkalmából az intézmény igazgatója, Veres Krisztina, egy közös énekes-táncos estre invitált boldog s boldogtalant a Nagyterembe. Pintér Tibor táncpedagógusnak be sem kellett mutatnia a moldvai táncok (öves, kezes, kecskés) kezdőlépéseit, hiszen a jelenlévők - kezdők és haladók egyaránt - egymást vezették. No de

ne csapjunk ennyire a lovak közé,

ugyanis a zenés-táncos ünnepélyt egy komoly szertartás előzte meg. Először Veres Krisztina Kölcsey Ferenc Himnuszának történetéről mesélt. Majd' közel kétszáz esztendő időugrással párhuzamot vont Kölcsey költeményének melankolikus hangulata és a jelenkor sivár kultúrállapotai között. Veres szerint, ha nem követjük saját utunkat (ez lehet ének, tánc, vers), akkor nemcsak a nemzetek viszonylatában veszhetünk el, hanem

„saját közvetlen környezetünkben is”

Azonban mielőtt táncra perdültek volna az érdeklődők, Popik Józsi bácsi elszavalta Petőfi: A borozó című versét, s ezután stílszerűen János Hajnalka és a Szarkaláb énekkar belecsapott néhány felvidéki borivó nótába. A rövid átállás ideje alatt - mert a Berbécs zenekar már javában felhangolt a táncokra - az előtérbe forró

feketeribizli tea illata

és sült pogácsa csalogatta ki a táncos lábúakat. A tempót bírni kell kalóriával. És végre elkezdődött a heje-huja, meghozzá alkonyattól - majdhogynem - pirkadatig. Hiszen a naptár még egészen pontosan hétfőt mutatott, hiába volt az est mottója a „Feljött a nap szép fényesen”, idővel le kellett tenni a lantot, mivel másnap ismét folytatódik a kenyérharc.

[Az eredeti megjelenés megtekintése képgalériával.](#)